

Arrest

nr. 70 827 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 25 februari 1963 in Malgobek (Ingoesjetië). Op 15 april 2001 huwde u traditioneel met T. A. (...) (O.V. X) en op 30 juli 2001 liet u uw huwelijk officieel registreren. Uw dochter, J. T. (...) (O.V. X), werd geboren op 20 november 2009 te Ieper.

Van 2002 tot begin 2008 woonde u samen met uw echtgenote in Moskou, waar u werkte als zelfstandige bouwvakker. In januari 2008 werd u er door de politie meegenomen en ondervraagd naar aanleiding van een koffer die werd achtergelaten in het gebouw waar u woonde. Nadien kwam de politie één tot twee keer per maand langs ter controle. U besloot daarop terug te keren naar Malgobek.

Uw problemen die de aanleiding vormden voor uw vertrek begonnen op 10 oktober 2008, toen u marmer ging kopen bij een firma in Nazran. Toen u met uw auto de firma binnenreed zag u gemaskerde en gewapende mannen in een camouflage-uniform. U wilde omkeren maar ze hielden u tegen. Uw documenten en auto werden geconfisqueerd en ze namen u met een UAZ-voertuig mee naar de ROVD of de OVD van Nazran, waar u vervolgens twee dagen werd vastgehouden. U werd ondervraagd over de banden die u had met de firma waar u marmer wou kopen en op welke manier u de mensen van deze firma, waaronder M. A. (...), had leren kennen. U werd bedreigd en diende mensen op foto's te identificeren en lijsten op te stellen met gemeenschappelijke kennissen die u en M. A. (...) zouden hebben. Na twee dagen werd u vrijgelaten.

Op 3 april 2009 werd de zoon van uw neef, G. T. (...), door vermoedelijk leden van de FSB aangehouden en hij verdween nadien spoorloos. Op 27 mei 2009 werd u bij een huiszoeking voor een tweede keer meegenomen door gemaskerde en gewapende mannen in camouflage-uniform vanuit uw huis in Malgobek. Uw vrouw was op dat moment niet aanwezig. U werd meegenomen door de ROVD of de OVD van Malgobek en vervolgens 8 of 9 dagen vastgehouden. U werd mishandeld en ondervraagd over uw banden met M. A. (...) en met de strijders. U werd gezegd dat G. (...) bekend had dat u banden zou hebben met strijders. Op 5 juni 2009 wist u tijdens een ondervraging te ontsnappen door uit het raam te springen. U zag een buschauffeur die u kende en reed met hem naar het busstation van Malgobek waar een familielid van uw echtgenote, A. (...), met zijn taxi stond. A. (...) bracht u vervolgens naar Atcheluki waar u tot aan uw vertrek naar België verbleef bij uw vriend M. T. (...).

Op 7 juni 2009 vond er een tweede huiszoeking plaats in uw huis in Malgobek. Uw ouders en echtgenote werden ondervraagd. Men dreigde uw echtgenote mee te nemen, maar de burens hadden dit verhinderd.

Op 19 juni 2009 zag u uw vrouw voor het eerst terug sinds uw aanhouding op 27 mei 2009 in het huis van A. (...) in Malgobek. Sindsdien zag u uw vrouw er elke zondag.

Op 16 september 2009 vond er een derde huiszoeking plaats in uw huis in Malgobek. Op 4 november 2009 vertrok u samen met uw echtgenote en twee chauffeurs met een minibus naar België. Op 9 november 2009 kwam u aan in België en diezelfde dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw rijbewijs, uw huwelijksakte en uw boekje van uw militaire dienst. Uw vrouw legde haar Russisch binnenlands paspoort, haar huwelijksakte en een uittreksel van de geboorteakte van J. (...) voor.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft omdat u in Ingoesjetië problemen had met de Ingoesjetische autoriteiten, omdat u ervan verdacht werd banden te hebben met gewezen oppositie- en mensenrechtenactivist, M. A. (...) en strijders.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Vooreerst bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal essentiële elementen van uw asielaanvraag. Zo verklaarde u dat u op 10 oktober 2008 werd meegenomen en vastgehouden toen u aankwam bij een firma in Nazran die toebehoorde aan M. A. (...) en waar u marmer wou kopen. U wist echter hoegenaamd niet wat de naam van deze firma is, hoewel u verklaarde er reeds twee maal eerder aankopen te hebben gedaan. U antwoordde dat het misschien geen firma was, hoewel u daarvoor zelf aangaf dat het om een firma ging (CGVS, man, p. 10). U wist evenmin in welke wijk in Nazran deze firma gelegen was. Ondanks het feit dat u aangaf dat het nabij een centrale GAI instantie lag, niet ver van het centrale ziekenhuis en dat er een spoor was dat moest worden overgestoken, kon van u verwacht worden dat u op zijn minst kon zeggen in welke wijk in Nazran de firma gelegen was. U was er immers reeds twee maal voordien geweest (CGVS, man, p. 10-11). Ook verklaarde u niet te weten of

het een grote firma was (CGVS, man, p. 13). U wist daarnaast niet waar in Nazran het gebouw was gelegen waar u werd vastgehouden, hoewel u met uw auto van daaruit zelf naar huis bent gereden nadat u er werd vrijgelaten (CGVS, man, p. 11-12). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw aanhouding en vasthouding van 10 oktober 2008 ernstig in twijfel getrokken.

U verklaarde tevens dat u bij uw tweede aanhouding en vasthouding naast uw banden met M. (...), ook werd ondervraagd over uw banden met de strijders. U werd gezegd dat de zoon van uw neef, G. T. (...), die op 3 april 2009 werd meegenomen en spoorloos verdween, dit zou bekend hebben (CGVS, man, p. 13). Hoewel u verklaarde de vader van G. (...), A. T. (...), uw neef, bijna dagelijks te zien, wist u echter niet waar hij samen met zijn zoon in Malgobek woonde, of hijzelf ook werd lastiggevallen en of de broer van G. (...) werd lastiggevallen. Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarnaast dient een ongerijmdheid te worden opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat uw vrouw op de hoogte was van het feit dat u vrijgekomen was op 7 juni 2009 toen er bij u thuis een huiszoeking plaatsvond (CGVS, man, p. 16). Uw vrouw verklaarde echter dat ze dit pas vernam op 19 juni 2009 toen jullie elkaar voor het eerst na uw tweede aanhouding ontmoetten (CGVS, vrouw, p. 10), hoewel ze ook verklaarde dat men bij de huiszoeking van 7 juni 2009 op zoek was naar u (CGVS, vrouw, p. 8). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarenboven blijkt dat de periode tussen het ontstaan van uw problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was. Op 27 mei 2009 werd u voor de tweede en laatste keer gearresteerd en vervolgens vastgehouden. U verklaarde dat u na uw ontsnapping op 5 juni 2009 tot uw vertrek naar België op 4 november 2009 bij uw vriend verbleef in Atcheluki (CGVS, man, p. 3, 8, 9, 15). Uw verklaring dat u bij uw laatste vasthouding ontsnapte, waarbij toch kan aangenomen worden dat u nadien gezocht zou worden, en het feit dat u pas vier maanden later naar België vluchtte, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Ingoesjetië naar België. U verklaarde dat u op 4 november 2009 samen met uw echtgenote en twee chauffeurs vertrok uit het dorp Atcheluki met een minibus, een Mercedes, naar België. U wist echter hoegenaamd niet langs welke plaatsen, landen of grenzen u onderweg naar België gepasseerd bent (CGVS, man, p. 8). Dergelijke onwetendheid over uw reis is echter weinig geloofwaardig. U verklaarde bovendien dat de auto achterin donkere ruiten had (CGVS, man, p. 8). Uw echtgenote verklaarde echter dat er vanuit de auto heel goed naar buiten kon gekeken worden (CGVS, vrouw, p. 6). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelk u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van deze reis.

Zowel u als uw vrouw zou onderweg van Ingoesjetië naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en u zou beiden nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, man, p. 7, 9; CGVS, vrouw, p. 5, 6). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in een minibus, zonder persoonlijke paspoortcontrole, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat uw vrouw en u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan zowel uw vrouw als u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, man, p. 7; CGVS, vrouw, p. 5), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land van vertrokken bent, verborgen te houden. De gegevens uit het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw versterken bovendien dit vermoeden. Zo is pagina 19, de pagina die informatie geeft over een mogelijk uitgereikt internationaal paspoort, uit het paspoort gescheurd. Uw echtgenote verklaarde dat ze denkt dat uw neven deze pagina eruit zouden hebben gescheurd. Ze weet echter niet waarom zij dit zouden hebben gedaan en herinnert zich niet meer wanneer zij dit zouden hebben gedaan (CGVS, vrouw, p. 5). Deze verklaring biedt geen afdoende uitleg waarom net deze pagina ontbreekt. Er kan immers verwacht worden dat uw vrouw waakzamer zou zijn geweest ten opzichte van haar Russisch binnenlands paspoort, hét identificatiedocument van de Russische staatsburger bij uitstek. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Wat betreft het ontbreken van uw eigen Russisch binnenlands paspoort verklaarde u dat u het niet meer kon terugvinden en dat het mogelijk zou zijn meegenomen tijdens één van de huiszoekingen,

meer bepaald de huiszoeking op 27 mei 2009 toen u werd meegenomen. U slaagde er echter niet in enig tastbaar bewijs voor te leggen van deze huiszoeking en vermoedde louter dat het toen werd meegenomen. Bijgevolg doet dit het vermoeden ontstaan dat u ook uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo, wat betreft uw Russisch binnenlands paspoort, de hierin vervatte informatie over een eventuele registratie elders in de Russische Federatie, het tijdstip van eventuele woonregistraties (u zou vanaf 2002 naar Moskou zijn verhuisd en zijn teruggekeerd naar Ingoesjetië begin 2008) of over de uitreiking van uw Russisch internationaal paspoort, verborgen te houden.

Ten slotte dient te worden benadrukt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs kon voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw aanhouding, vasthouding en vrijlating van 10 oktober 2008, noch van de huiszoeking, uw aanhouding en vasthouding van 27 mei 2009. Ook kon u geen begin van bewijs voorleggen met betrekking tot de twee huiszoekingen die plaatsvonden in uw afwezigheid op 5 juni 2009 en 16 september 2009. Evenmin kon u een medisch attest voorleggen van de verwondingen die u zou hebben opgelopen bij uw tweede aanhouding en vasthouding van 27 mei 2009. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u evenmin enig tastbaar bewijs voorlegde van de problemen die u met de politie in Moskou zou gekend hebben, waardoor u begin 2008 terug zou zijn gekeerd naar Ingoesjetië.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door uw echtgenote en u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw boekje van uw militaire dienst, het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw en het uittreksel van de geboorteakte van uw dochter) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie over uw identiteit en die van uw gezin, uw huwelijksverbintenis en uw militaire dienst, die echter niet betwijfeld wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar uw echtgenote, A. T. (...) (O.V. 6.524.253), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS, vrouw, p. 6,7), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Aangaande de motivering betreffende het niet geloofwaardig vinden van het meegenomen en vastgehouden worden op 10 oktober 2008 beperkt verzoekende partij zich te stellen dat zij niet vertrouwd is met de stad Nazran en zij deze firma aandeel in het gezelschap van een vriend die haar de weg wees. Verder betoogt verzoekende partij dat de firmanaam geen essentieel element genoemd kan worden in het asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat de aanvang van de problemen in Ingoesjetië, na een jarenlang verblijf in Moskou, zich situeert bij de aankomst aan de marmerfirma van M. A., een gewezen oppositie- en mensenrechtenactivist, waardoor deze firma een uiterst wezenlijk element uitmaakt in het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag. Van een persoon die beweert jarenlang te hebben gewerkt als zelfstandig bouwvakker – waarvan dan ook in redelijkheid mag worden aangenomen vertrouwd te zijn met de handel met toeleveranciers – en die reeds voor de derde maal contact had met onderhavige marmerfirma in Nazran mag worden verwacht dat hij deze firma met naam en toenaam kent en minstens mag weten of het een grote firma betreft. Ook voor het kennen van de wijk waar de firma met dewelke men handel drijft zich situeert, is het niet noodzakelijk dat men met de stad zelf vertrouwd zou zijn of deze frequenteert. Het niet kennen van voormelde essentiële gegevens van deze firma verhindert enig geloof te hechten aan het gegeven dat verzoekende partij met deze firma ageerde en zij er werd opgepakt.

2.2.4. Betreffende de flagrante onwetendheden met betrekking tot de zoon van haar neef, die op 3 april 2009 verdween, met name zijn woonplaats in Malgobek en of zijn vader en/of broer door de autoriteiten eveneens werden lastiggevallen, stelt verzoekende partij het adres niet te kennen nu tussen het ogenblik van de feiten en het verhoor op het Commissariaat-generaal haar neef verhuisde en beweert zij door het gebrek aan verder contact na haar vlucht uit de Russische Federatie niet op de hoogte te zijn van eventuele problemen die zij nu zouden hebben.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde opvallende onwetendheden tracht te vergoelijken door te pretenderen dat de haar gevraagde informatie betrekking had op de situatie na het verlaten van haar land van herkomst wat flagrant strijdig is aan de inhoud van het verhoorverslag zelf (administratief dossier, stuk 4a, p. 17). Op de vraag naar het adres van haar neef en diens verdwenen zoon die bij hem inwoonde stelt verzoekende partij dit niet te kennen. Op de daaropvolgende vraag of het soms dicht bij haar was in Malgobek antwoordt verzoekende partij op het Commissariaat-generaal wat volgt: *“In het centrum. Ik weet het niet eerlijk gezegd, maar zeker waar een gebouw van een vroegere politieafdeling was.”* Op het antwoord niet te weten of zijn vader ook werd lastiggevallen, verloopt het verhoor verder als volgt: *“Hoe komt het dat u dat ni weet? Het is toch uw neef en hij woonde bovendien in dezelfde stad als u? Ja, we zagen elkaar bijna iedere dag.”* Uit voormeld verhoor blijkt duidelijk dat werd geïnformeerd naar de toestand op het ogenblik dat de feiten zich in het land van herkomst voordeden en niet naar de situatie nadat verzoekende partij reeds het land had verlaten. Voormelde vastgestelde flagrante onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag blijven derhalve onverminderd overeind.

2.2.5. Waar verzoekende partij betreffende de tegenspraak tussen haar en haar echtgenote betreffende het ogenblik waarop deze laatste vernam wanneer haar echtgenoot werd vrijgelaten – verzoekende partij beweerde dat haar echtgenote van deze vrijlating reeds op 7 juni 2009 op de hoogte was, terwijl haar echtgenote het hield op 19 juni, de dag waarop zij elkaar voor het eerst weer ontmoetten – opwerpt dat zij steeds heeft verklaard op 5 juni 2009 te zijn ontsnapt en haar vrouw pas voor het eerst op 19 juni te hebben ontmoet, wijst de Raad erop dat dit verweer naar feitelijke inhoud correct is, doch geen weerlegging uitmaakt van voormelde tegenstrijdigheid. Immers antwoordt verzoekende partij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal op de vraag “Wanneer wist uw vrouw dat u niet meer vastgehouden werd?” als volgt: *“Op 19 juni toen hij haar bracht, maar later bleek dat ze het al vroeger wist op 7 juni toen een huiszoeking bij ons plaatsvond, dus twee dagen na mijn ontsnapping.”* (administratief dossier, stuk 4a, p. 15-16). De echtgenote van verzoekende partij beweerde evenwel pas op 19 juni de vrijlating van haar echtgenoot te hebben vernomen (administratief dossier, stuk 4b, p. 10). Ook deze opvallende tegenstrijdigheid betreffende een uiterst wezenlijk element van het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.6. Betreffende de motivering aangaande de reisweg en de al dan niet gebruikte reisdocumenten betoogt verzoekende partij dat zij, noch haar echtgenote het Latijnse schrift kunnen lezen, dat haar echtgenote zich de ganse reis onpasselijk voelde door haar zwangerschap en dat het zelfs volgens de bestreden beslissing zelf niet onmogelijk is dat men toch zonder controle de Schengengrens kan oversteken.

De Raad wijst erop dat desbetreffende motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich deze motivering kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststelling dat net pagina 19, de pagina die informatie geeft over een mogelijk uitgereikt internationaal paspoort, uit het binnenlands paspoort van de echtgenote van verzoekende partij werd verwijderd – een vaststelling die door verzoekende partij ongemoeid wordt gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd – en de bevinding dat geen plaatsen, landen of grenzen op deze reisweg kunnen worden aangeduid en het gegeven dat uiterst strenge controles plaatsvinden aan de Europese buitengrenzen waaruit verwerende partij terecht besluit dat de voorgehouden wijze van clandestien reizen niet kan worden aangenomen. Daarenboven benadrukt de Raad dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles en zich derhalve dienaangaande informeert bij de personen die hem begeleiden waardoor de toestand van de echtgenote van verzoekende partij en het niet kunnen lezen van het Latijns schrift niet als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard.

2.2.7. Aangaande de argumenten van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij dat van 5 juni tot 4 november 2009 werd gewacht alvorens het land van herkomst te verlaten en dat verzoekende partij slechts een louter vermoeden heeft dat haar interne paspoort bij een huiszoeking

werd meegenomen, met name dat zij de tijd nodig had fysiek te herstellen en een “passeur” te zoeken en van haar niet het negatief bewijs kan worden verwacht, wijst de Raad erop dat dit overtollige motieven betreffen zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Voormelde flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de frappante vaststelling van het uitgescheurd zijn van de negentiende en tevens cruciale pagina van het interne paspoort van de echtgenote van verzoekende partij verhinderen aan het voorgehouden asielrelaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie voorzien van de “*Subject Related Briefing*” betreffende de veiligheidssituatie in Ingoesjetië van 11 januari 2011 (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 augustus 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in

werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT